

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiae S. Thomae Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Tertium

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtrum requiratur obedientia? 5

urn:nbn:de:hbz:466:1-38803

Ad secundum dicendum, quod sicut August. dicit in lib. 7 de Bono coniugali, Melior est castitas cœli-
 bum, quàm castitas nuptiarum: quarum Abraham vnâ c. 22. in-
 habebat in vsu, ambas in habitu: caste quippe coniu- ter prin.
 galiter vixit. Esse autem castus sine coniugio potuit, & med.
 sed tunc non oportuit. Nec tamen quia antiqui pa- to. 6.
 tres perfectionem animi simul cum diuitijs, & matri-
 monio habuerunt, quod ad magnitudinem virtutis
 pertinebat, propter hoc infirmiores quique non de-
 bent præsumere se tantæ esse virtutis, vt cum diuitijs
 & matrimonio possint ad perfectionem peruenire: si-
 cut nec aliquis præsumit hostes inermis inuadere,
 quia Sampson cum mandibula asini multos hostium
 peremit. Nâ illi patres, si tempus fuisset continentiæ,
 & paupertatis seruandæ, studiosius hoc impleissent.

Ad tertium dicendum, quod illi modi viuendi, se-
 cundum quos homines matrimonio vtuntur, non sunt
 simpliciter, & absolutè loquendo, religiones, sed se-
 cundum quid: in quantum scilicet in aliquo partici-
 pant quadam quæ ad statum religionis pertinent.

ARTIC. V.

Utrum obedientia pertineat ad perfectionem religionis?

888

Ad quintum sic proceditur. Videtur, quod obe-
 dientia non pertineat ad perfectionem religio- cp. 18. c.
 nis. Illa enim videntur ad perfectionem religionis 10. Et op.
 pertinere, quæ sunt supererogationis, ad quæ non om- 19. c. 1.
 nes tenentur. Sed ad obediendum prælati suis omnes
 tenentur: secundum illud Apost. ad Hebr. vlt. Obedite
 præpositis vestris: & subiacete eis. Ergo videtur, quod
 obedientia non pertineat ad perfectionem religionis.

¶ 2 Præterea, Obedientia pertinere videtur pro-
 priè ad eos, qui debent regi sensu alieno: quod est in-
 discretorum. Sed Apostolus dicit ad Hebr. 5. quod
 perfectorum est solidus cibus, qui pro consuetudine
 exercitatos habent sensus ad discretionem boni, &
 mali. Ergo videtur, quod obedientia non pertineat ad
 statum perfectorum.

¶ 3 Præterea, Si obedientia requireretur ad per-
 fectionem

fectionem religionis, oporteret quod omnibus religiosiſ conueniret. Non autem omnibus conuenit. Sunt enim quidam religioſi ſolitariam vitam agentes, qui non habent ſuperiores, quibus obediant. Prælati etiam religionum ad obedientiam non videntur teneri. Ergo obedientia non videtur pertinere ad religionis perfectionem.

* 9.104.
ar. 5. ¶ 4 Præterea, Si votum obedientiæ ad religionem requireretur, conſequens eſſet quod religioni tenerentur prælati ſuis in omnibus obedire: ſicut & per votum continentię tenentur ab omnibus veneris abſtinere. Sed non tenentur prælati ſuis obedire in omnibus, vt ſupra habitum * eſt, cum de virtute obedientię ageretur. Ergo votum obedientiæ non requiritur ad religionem.

¶ 5 Præterea, illa ſeruitia ſunt Deo maxime accepta, quæ liberaliter, & non ex neceſſitate ſunt: ſecundum illud 2. ad Corinth. 9. Non ex triſtitiâ aut ex neceſſitate. Sed illa quæ ſunt ex obedientia, ſunt ex neceſſitate præcepti. Ergo laudabilius ſunt bona opera, quæ quis propria ſponte facit. Votum ergo obedientiæ non competit religioni, per quam homines quærunt ad meliora peruenire.

SED contra, Perfectionis religionis maxime conſiſtit in imitatione Chriſti: ſecundum illud Matth. 19. Si vis perfectus eſſe, &c. ſequere me. Sed in Chriſto maxime commendatur obedientia: ſecundum illud ad Philip. 2. Factus eſt obediens vſque ad mortem. Ergo videtur, quod obedientia pertineat ad perfectionem religionis.

ar. 2. &
3. huius
9. RESPONDEO dicendum, quod ſicut ſupra dictum * eſt, ſtatus religionis eſt quædam diſciplina, vel exercitium tendendi in perfectionem. Quicumque autem inſtruantur, vel exercitantur, vt perueniant ad aliquem finem, oportet quod directionem alicuius ſequantur, ſecundum cuius arbitrium inſtruantur, vel exercitentur, vt perueniant ad aliquem finem, qualiſ diſcipuli ſub magiſtro. Et ideo oportet quod religioſi in

in his quæ pertinent ad religiosam vitam, alicuius
 instructioni, & imperio subdantur. Vnde & 7. * q. 1. 7. q. 1. c.
 dicitur, Monachorū vita subiectionis habet verbū, & Hoc ne-
 disciplinatus. Imperio autem & alterius instructioni *quæquæ*
 subiecitur homo per obedientiam Et ideo obedientia
 requiritur ad religionis perfectionem.

Ad primum ergo dicendum, quod obedire præla-
 tis in his quæ pertinent ad necessitatem virtutis, non
 est supererogationis, sed omnibus commune. Sed obe-
 dire in his quæ pertinent ad exercitium perfectionis,
 pertinet propriè ad religiosos. Et comparatur ista
 obedientia ad aliam, sicut vniuersale ad particulare.
 Illi enim qui in seculo viuunt, aliquid sibi retinent,
 & aliquid Deo largiuntur: & secundum hoc obedien-
 tiæ prælatorum subduntur. Illi verò qui viuunt in re-
 ligatione, totaliter se, & sua tribuunt Deo, vt ex supra
 dictis * patet: vnde obedientia eorum est vniuersalis. *a. 3. ad 6*

Ad secundum dicendum, quod sicut Philof. dicit
 in 2. † Ethic. homines exercitantes se in operibus, *c. 1. et 2.*
 perueniunt ad aliquos habitus: quos cum acquisierint, *so. 5.*
 eisdem actus maximè possunt operari. Sic ergo obe-
 diendo, illi qui non sunt perfectionem adepti, ad per-
 fectionem perueniunt. Illi autem qui iam sunt perfe-
 ctionem adepti, maximè prompti sunt ad obediendū:
 non quasi indigentes dirigi ad perfectionem acqui-
 rendam, sed quasi per hoc se conseruantes in eo quod
 ad perfectionem pertinet.

Ad tertium dicendum, quod subiectio religioso-
 rum principaliter attenditur ad episcopos, qui com-
 parantur ad eos, sicut perfectiores ad perfectos: vt pa-
 tet per Dionys. 6 cap. † eccles. hier. Vbi etiam dicit, *p. 1. d. me.*
 quod monachorum ordo pontificum consummatis
 virtutibus mancipatur, & diuinis eorum illuminatio-
 nibus edocetur. Vnde ab episcoporum obedientia,
 nec eremita, nec etiam prælati religionum excusan-
 tur. Et si à dicecesanis episcopis totaliter, vel ex par-
 te sunt exempti, obligantur tamen ad obediendum.
 Summo Pontifici, non solum in his quæ sunt commu-
 nia

nia alijs, sed etiam in his quæ specialiter pertinent ad disciplinam religionis.

Ad quartum dicendum, quod votum obedientiæ ad religionem pertinens, se extendit ad dispositionem totius humanæ vitæ. Et secundum hoc, votum obedientiæ habet quendam vniuersalitatem, licet nõ se extendat ad omnes particulares actus: quorum quidam ad religionem non pertinent, quia non sunt de rebus pertinentibus ad dilectionem Dei, & proximi, sicut confectio barbæ, vel leuatio festucæ de terra, & similia, quæ non cadunt sub voto, nec sub obedientiâ. Quidam verò etiam contrariantur religioni. Nec est simile de voto continentiæ, per quam excluduntur actus omnino perfectioni religionis contrarij.

Ad quintum dicendum, quod necessitas coactionis facit inuoluntarium: & idè excludit rationem laudis, & meriti: sed necessitas consequens obedientiam non est necessitas coactionis, sed liberæ voluntatis, in quantum homo vult obedire: licet fortè non velle id quod mandatur, secundum se consideratum, implere. Et idè quia necessitati aliqua faciendi quæ secundum se non placent, per votum obedientiæ homo se subijcit propter Deum, ex hoc ipso ea quæ facit, sunt Deo magis accepta, etiam si sint minora: quia nihil maius potest homo Deo dare, quàm quod propriam voluntatem propter ipsum voluntati alterius subijciat. Vnde in collationibus Patrum dicitur, decretissimum genus monachorum esse Sarabaitas, quia suas necessitates curantes, absoluti à seniorum iugo, habent libertatem agendi quid libitum fuerit: & tamen magis, quàm hi qui in cœnobijs degunt, in operibus diebus ac noctibus consumuntur.

ARTIC. VI.

Vtrum requiratur ad perfectionem religionis, quod paupertas, continentia, & obedientia cadant sub voto?

AD sextum sic proceditur. Videtur, quod non requiratur ad perfectionem religionis, quod

In collatione 18.

c. 7. parv. a prin.

889

1. 2. q. 108

ar. 4. cor.

Et 3. con.

c. 130 &

op. 18. c.

11. & 15

& op. 19

s. 5.